

Svinovníček

farní časopis

Číslo 3/10

26.9.2010

Udělování svátosti biřmování v naší farnosti

Za krátko (2.10.) bude v našem kostele otec biskup udělovat svátost biřmování připravujícím se biřmovancům. K této události jsme připravili přehled všech biřmování, která byla udělována svinovským biřmovancům v našem, ale také v jiném kostele.

Rozhovor s jáhnem Michalem Jadavanem

Jistě vám neuniklo, že letos, stejně jako každý rok, nám otec biskup poslal do farnosti nového jáhna. Jak bývá zvykem, využili jsme situace a poprosili otce Michala Jadavana o několik slov o sobě pro nové číslo našeho Svinovníčku...

Farní tábor

O prázdninách proběhl tradiční farní tábor. O tom, jak se dětem líbil a na jaké téma byla táborová hra, pojednává krátký článek uvnitř tohoto čísla.

Poděkování za muzikál Josef Egyptský

Na konci června se konala premiéra muzikálu Josef Egyptský. Všem, kteří toto dílo připravovali, patří bezesporu velké díky. O tom jak se představení líbilo si můžete přečíst z vybraných úryvků v internetové diskuzi.

Tečka za svinovskou poutí...

...aneb jak děti jezdily na autodromu a jak ho pan farář žehnal.

Modlitba k Duchu Svatému

Zde jsme, Pane, Duchu Svatý,
zde jsme i s přetěžkým břemenem svých hříchů,
avšak shromáždění výslovně v tvém jméně.

Přijď k nám a zůstávej s námi,
svou milostí se vlij do našich srdcí!
Uč nás, co máme činit a kam dospět,
ukaž nám, jak máme působit,
abychom díky tvé pomoci
se tobě ve všem zalíbili.

Ty sám nám vnukni naše rozhodnutí
a sám je učíš skutkem,
neboť jen tobě s Otcem a Synem
náleží všechna velebnost a sláva.
Ty, jenž nadevše miluješ poctivost, nedopusť,
abychom uvedli ve zmatek tvůj spravedlivý řád.
Ať nás nesvede z cesty nevědomost,
neovlivní lidská pochvala a přízeň,
nepokazí úplatnost či falešné ohledy.

Dej, ať nás s tebou pojí jedině tvá milost,
abychom byli v tobě svorně zajedno
a v ničem se neuchýlili od pravdy.
A jako jsme zde shromáždění v tvém jméně,
tak ať s veškerou oddaností tvých dětí
ve všem setrváme na pravosti víry,
aby se naše myšlení zde na tomto místě
v ničem nerozcházel s tebou
a ve světě budoucím
abychom za dobrou práci došli věčné odměny.
Amen.

Přeložil Václav Renč.

(Podle domněnky složil tuto modlitbu sv. Izidor Sevilský pro druhý provinční koncil v Seville, r.619. Touto modlitbou se zahajovala zasedání I. vatikánského ekumenického koncilu 1869-70 a rovněž při II. vatikánském ekumenickém koncilu se ji účastníci denně modlili.)

Rozhovor s jáhnem Michalem Jadavanem

Milí farníci, jistě vám neuniklo, že letos, stejně jako každý rok, nám otec biskup poslal do farnosti nového jáhna. Jak bývá zvykem, využili jsme situace a poprosili otce Michala Jadavana o několik slov o sobě pro nové číslo našeho Svinovníčku...

Otče Michale, v červenci jste k nám do farnosti přišel jako nový jáhen. Můžete říci farníkům, odkud přesně pocházíte?

Narodil jsem se roku 1982 v Ostravě-Porubě, ale později jsme se přestěhovali s rodiči na Fifejdy, nicméně i potom jsem zůstal farníkem v kostele sv. Mikuláše v Ostravě Porubě.

Řeknete nám něco o vaší rodině?

Vzpomínám si, že tohle je jedna z typických otázek u maturity z cizího jazyka a taky si vzpomínám, že tuto otázku si každý přál vytáhnout, protože není nic jednoduššího, než 15 minut mluvit o svých nejbližších. Jenomže já jsem se této otázce vždycky snažil vyhnout, nemám totiž žádné sourozence a navíc všichni mí prarodiče již zemřeli, takže témat ke konverzaci o mé rodině příliš není. Snad jen, že tatínek pracuje ve Vítkovicích a maminka v pekárně.

Jak jste se stal jáhnem?

Otec biskup mě vysvětil :-). Ne, vážně: Nebyl jsem vychovaný ve věřící rodině a s křesťanstvím jsem se setkal až na Biskupském gymnáziu v 17 letech. Tehdy mě, jako ostatně každého konvertitu, myšlenka na kněžství napadla, ale nikterak silně jsem se jí nezabýval. Vždycky jsem chtěl být učitel matematiky a fyziky, i proto jsem po maturitě studoval tři roky na Ostravské univerzitě právě učitelství těchto dvou předmětů, ale v průběhu studia jsem

pochopil, že cosi v mém životě není v pořádku; pořád jsem se ptal kde je problém... a pak to Bůh vyřešil za mě, dal mi poznat, kde by mělo být moje místo a já jsem mu na to kývnul.

Jak to probíhalo v semináři?

Mnozí kněží mi říkali, že seminární léta byla nejlepší částí jejich života. Já osobně si myslím, že mě ta nejlepší léta ještě čekají. Seminární formace trvala šest let, během nichž jsme se připravovali na kněžský život ve farnostech. Dny byly naplněny modlitbou, studiem a tím vším, co patří k normálnímu životu mladého člověka.

Kdo Vás v životě nejvíc ovlivnil?

Vážím si velké spousty lidí, ale přesto v mém životě hrají důležitou úlohu tři lidé. Každý z nich je úplně jiný a každý z nich mě osobitě a specificky - podle svých darů - přivedl blíž k Bohu.

Jaký byl Váš první kontakt se svinovskou farností?

Možná se budete divit, ale ještě coby porubský farník jsem zde, ve svinovské farnosti, podstoupil přípravu k prvnímu svatému přijímání a v postní době roku 2001 jsem zde i své první svaté přijímání oslavil. Důvod je velmi prostý: Jak jsem říkal, s křesťanstvím jsem se setkal poprvé na Biskupském gymnáziu. Když jsem pochopil, že dozrál čas, poprosil jsem otce Jana, který již tehdy byl na škole spirituálem, jestli by mě připravil k prvnímu svatému přijímání. Otec Jan mě začlenil do již existující skupiny mladých lidí, kteří se scházeli na svinovské faře a připravovali se rovněž jako já na první svaté přijímání nebo na křest.

O prázdninách jste byl pět týdnů ve Spojených státech amerických, můžete nám říct, jak jste se k takové příležitosti dostal?

Jistě víte, že v USA žije spousta lidí s českými kořeny, hlavně ve státech Nebraska a Texas, a právě v Texasu vznikla před několika lety ze strany katolických kněží s českými kořeny snaha každoročně pozývat na několik týdnů nově vysvěcené jáhny z České republiky. Takže letos jsem byl jedním z nich.

Co Vás na americké církvi nejvíce zaujalo?

Asi největším překvapením pro mě bylo zjištění, že americká církev je plná života a zároveň plná velmi hlubokých a zbožných lidí. Katolíci v USA nedostávají od státu ani dolar, a přesto jsou schopni platit ze sbírek a darů kněze, farní týmy (sekretářky, technické administrátory, katechety...), vlastní školy, dokonce i univerzity. Zdálo se mi, že katolíci v Americe jsou velmi hrdí na to, že jsou katolíky. Taky jsem byl hodně překvapený z laického hnutí: každý se snaží být v církevním životě nějakým způsobem aktivní, lidé tam cítí za svou farnost zodpovědnost, nemusí se jim říkat, co je třeba dělat, oni sami to vidí a chtějí přispět k životu farní rodiny.

Jaký je Váš oblíbený svátec?

Bojím se, aby to nevyznělo hloupě, ale když jsem se setkal s osobností svatého Františka z Assisi, tak jsem zjistil, že ten muž je mi schopen, i přes propast osmi set let, říct mnohem více o tom, jak prožít své křesťanství a lidství, než mnozí mí současníci. Byla to skoro „láska na první pohled.“

Právě svatého Františka jsem si potom vybral i jako svého biřmovacího patrona. Až o něco později jsem se setkal trochu blíže i s jinými svatými, z nichž mě nejvíce oslovila asi Terezie z Lisieux a Matka Tereza z Kalkaty. Moc se těším, až se s nimi jednou setkám.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

Atlas hub :-). Ne vážně. Mám asi tři nejoblíbenější knihy: Jeremiáš od Franze Werfela; Klíče království nebeského od Archibalda J. Cronina a knihu Egypt'an Sinuhet od Miky Waltariho.

Otče Michale, díky za rozhovor!

Rozhovor připravila a vedla K. B.

Poděkování

Celý minulý školní rok prožíval své jáhenské poslání v naší farnosti teď již novokněz o. Pavel Jiřík. Pro nás farníky to byl velice hezký rok, otec Pavel nás obohatil svým dobrým srdcem, skromnou povahou a nejedním úchvatným kázáním. Rok utekl jako voda a mnozí z nás jsme ho doprovázeli při kněžském svěcení, které se konalo 26. 6. 2010 v Ostravské katedrále, a také na jeho primiční mši svaté 29. 6. 2010 v rodné Lubině.

V naší farnosti jsme společně s ním slavili první mši svatou ve Svinově v pátek 2. 7. 2010. Bylo to moc krásné, náš otec Jan zároveň slavil své 20. výročí kněžství, kázal našemu novoknězi. Byl také poprvé mezi námi přítomen a představen náš nový jáhen Michael Jadvan, kterého vítáme a přejeme mu dobře a naplněně prožitý jáhenský rok ve Svinově.

I když byly již prázdniny, schola držela pokupě a doprovázela zpěvem bohoslužbu a také chvíli, kdy otec Pavel uděloval všem novokněžské požehnání.

Na farní zahradě nás čekalo bohaté pohoštění a poznali jsme celou milou rodinu otce Pavla. Prožili jsme společně krásný prázdninový večer. Děkujeme všem za přípravu a uskutečnění této slavnosti.

Milý otče Pavle, děkujeme Vám za vše, co jsme s Vámi prožili a přejeme Vám na Vaší kněžské cestě životem pevné zdraví, Boží milost a požehnání, ať jste všude tam, kde budete poslán spokojený a máte kolem sebe hodné farníky a farničátka.

(vděční svinovští farníci)

Svátost biřmování a svinovská farnost

1. Svátost biřmování ve svinovském kostele

Z farních knih, které o udělování svátosti biřmování v naší farnosti hovoří, je možno vyčíst následující. Udělování svátosti biřmování v našem farním kostele Krista Krále proběhlo od jeho posvěcení celkem 8x a to:

- v neděli 23. června 1929 (v den svěcení kostela odpoledne) biřmovali světící biskupové (dále jen zkratka s.b.) Josef Schinzel a Jan Stavěl
- v pátek 12. května 1933 biřmoval Jan Stavěl, s.b.
- v sobota 26. června 1937 biřmoval Jan Stavěl, s.b.
- v neděli a v pondělí 13. a 14. října 1946 biřmoval Stanislav Zela, s.b.
- v neděli 31. října 1971 biřmoval Josef Vrana, kapitulní vikář
- v sobotu 11. června 1994 biřmoval Josef Hrdlička, s.b.
- v neděli 21. května 2000 biřmoval František Lobkowicz, diecézní biskup
- v neděli 1. května 2005 biřmoval František Lobkowicz, diecézní biskup

PS: Olomoucká arcidiecéze měla a má vedle diecézního biskupa také jednoho nebo dva pomocné, jinak řečeno světící biskupy. Jejich úkolem je pomáhat diecéznímu biskupovi ve správě diecéze. Svátosti biřmování v našem kostele ze světících biskupů olomoucké arcidiecéze udělovali: Josef Schinzel (1922 – 1944†), Jan Stavěl (1927 – 1938†), Stanislav Zela (1941 – 1969†, 1950 – 1963 vězněn, po propuštění bez možnosti veřejně působit), Josef Hrdlička (od 1990).

Kapitulní vikář nebo jinak děkan Metropolitní kapituly sv. Václava v Olomouci přebíral podle CIC z roku 1917 v případě smrti arcibiskupa do doby jmenování nového arcibiskupa řízení olomoucké arcidiecéze.

2. Svátost biřmování svinovských biřmovanců v jiném kostele

K obvyklé praxi při udělování svátosti biřmování patřila skutečnost, že se do kostela, kde se konalo biřmování, sjeli pod vedením svých farářů biřmovanci také z okolních farností. Takto se tedy i svinovská farnost zúčastnila biřmování

- v Klimkovicích, kostel sv. Kateřiny 26. září 1940, biřmoval Josef Schinzel
- v Ostravě 1, kostel Božského Spasitele 27. května 1967, biřmoval Josef Glogar, kapitulní vikář
- v Ostravě 1, kostel Božského Spasitele 26. října 1975, biřmoval Josef Vrana, biskup – administrátor arcidiecéze
- v Ostravě – Porubě, kostel sv. Mikuláše 9. prosince 1989, biřmoval František Vaňák, olomoucký arcibiskup

PS: Příčiny udělování svátosti biřmování mimo vlastní farní kostel byl dán mnohými faktory. Mezi nejvýznamnější patřila rozsáhlost území diecéze a omezené možnosti dopravního spojení, takže farnosti z širokého okolí využívali této svým způsobem mimořádné příležitosti. Později v době komunistické totality to byl cílený protináboženský tlak. Státní úředníci tzv. církevní tajemníci dovolovali udělování svátosti jen výjimečně a jen v některých kostelích.

3. Svátost biřmování v současnosti

Dnes se upřednostňuje udělování této svátosti buď přímo v domovském – farním kostele v rámci farního společenství nebo v biskupské katedrále v den Slavnosti Seslání Ducha Svatého, aby tak více vyniklo začlenění biřmovanců do celé místní církve.

V sobotu 2. října v 10,00 se uskuteční slavnost udělování svátosti biřmování v našem farním kostele. K přijetí této svátosti se připravuje 20 biřmovanců. Prosme Pána Boha, aby se na svátost dobře připravili a aby i pro celou farnost byl tento den duchovním impulsem k prohloubení křesťanského způsobu života. (o. Jan)

Svátost biřmování a změna pokynů jejího udělování ve 20. století

V sobotu 2. října proběhne v naší farnosti udělování svátosti biřmování. Přijede diecézní biskup Mons. František Václav Lobkowicz a při mši sv. - bezprostředně po kázání - bude tuto svátost udělovat. Nejprve se nad všemi biřmovanci modlí a pak jednotlivě přistupuje ke každému z nich a olejem tzv. křížmem udělá každému křížek na čelo se slovy: „Přijmi pečeť darů Ducha Svatého.“ Biřmovanec odpovídá: „Amen.“ Biskup následně položí ruku na rameno biřmovance se slovy: „Pokoj tobě.“ Pak pokračuje mše sv. přímluvami....

Možná je pro starší generaci překvapením, že se kolem přijetí této svátosti dnes tolik mluví a že je nutná delší či dlouhá příprava. Jistě je pravdou, že se celkové klima života společnosti a v důsledku toho i církve změnilo. Platí to nejen o městských, ale i o vesnických farnostech. Dříve byl tzv. veřejný prostor (moderně řečeno) formován křesťanskou vírou. Prakticky to znamenalo, že hodnoty definované biblickou tradicí byly pokládány za normu a život člověka byl těmito hodnotami utvářen ať už kladně, pokud je přijímal nebo záporně, když je odmítal. V moderní době je víra postupně z tohoto prostoru vytlačována. Tento prostor je dnes v lepším případě nábožensky neutrální (= lhostejný), v horším případě je vůči náboženství - katolické církvi - až nepřátelský. Zvláště to platí v českém prostředí, kde se dokonce podařilo díky komunistické protináboženské demagogii tento prostor často výrazně protikatolicky přeladit.

Jako odpověď na tuto situaci se církevní společenství v duchu hesla „ecclesia semper reformanda – církev stále se obnovující“ snaží jak o stálou vnitřní obnovu, tak i nalézání přístupů, které by adekvátně odpovídaly na tyto změny. Platí to i o svátosti biřmování. Předkládám tedy malé srovnání pastoračních pokynů z doby minulé a současné, ve kterém každý jistě vyčte zřetelné a viditelné změny.

Ohledně povinnosti přijmout tuto svátost:

- v CIC z roku 1917 v § 787:

„Ačkoliv tato svátost není nutným prostředkem ke spáse, přece není nikomu dovoleno ji opomenout, když se k ní poskytne příležitost; Ano, nechť faráři pečují o to, aby věřící k ní přistoupili...“

- v CIC z roku 1983 v § 890:

„Věřící jsou povinni přijmout tuto svátost ve vhodnou dobu. Jejich rodiče, duchovní pastýři, hlavně faráři, dbají, aby věřící byli řádně poučeni o této svátosti a přijali ji....“

Ohledně věku se píše:

- v CIC z roku 1917 v § 788:

„I když se udělení svátosti biřmování v latinské Církvi příhodně odkládá na přibližně sedmý rok věku, možno ji nicméně udělit také dřív, očitne-li se dítě v nebezpečí smrti...“

- v CIC z roku 1983 v § 891:
„*Svátosti biřmování se uděluje věřícím kolem věku, kdy dosáhli vlastního rozhodování, pokud biskupská konference nestanovila jiný věk...*“
- Náš biskup František Václav Lobkowicz k tomu v ACEOO 1. 7. 1998 upřesňuje:
K přijetí svátosti biřmování je zapotřebí, aby kandidát byl pokřtěn a měl věk alespoň 15 let.

Ohledně přípravy se píše:

- v CIC z roku 1917 v § 786:
„...*musí se nacházet ve stavu milosti, a má-li užívání rozumu, být dostatečně poučen...*“
- v Katechismu katolického náboženství od Františka Tomáška z roku 1957:
„...*aby byl biřmovanec poučen o víře a zvláště o biřmování; aby byl v posvěcující milosti a aby se připravil modlitbou.*“
- v CIC z roku 1983 v § 889:
„...*se vyžaduje, aby měl užívání rozumu, byl vhodně poučen, řádně připraven a mohl obnovit křestní závazky.*“
- Katechismus Katolické církve z roku 1992 čl. 1309 říká:
„*Příprava na biřmování má být zaměřena k tomu, aby vedla křesťana k důvěrnějšímu spojení s Kristem, k živější důvěrnosti s Duchem svatým, s jeho působením, s jeho dary a pobídkami, aby mohl lépe převzít apoštolskou odpovědnost křesťanského života.*“
- Náš biskup František Václav Lobkowicz k tomu v ACEOO 1. 7. 1998 upřesňuje:
„*Nezapomenout na důkladnou přípravu.*“

Vysvětlivky:

CIC = Kodex kanonického (církvního) práva

ACEOO = Acta curie episcopalis ostraviensis-opaviensis = Úřední věstník ostravsko-opavského biskupství

Víra (malá úvaha)

Víra znamená nejen věření, důvěru či přesvědčení o něčem, ale také věrnost. Věrnost vůči sobě, vůči svým partnerům a nejbližším, zkrátka vůči všem lidem a vůči životu...

Takže jsem-li věrný, tak také věřím. Nevěřím-li, nemusím ani pociťovat nutnost být věrným. Jestliže nevěřím a nejsem věrný, pak mi vlastně schází něco do dokonalosti, což mne přivádí k závěru, že se stávám zcela úplnou bytostí teprve přes víru a přes skutky víry. Svádí mne říci **věřím, tedy** (teprve nyní zcela) **jsem – credo, ergo sum.**

Přesto všechno mnozí lidé – ať už vědomě nebo nevědomě - přesvědčují sebe i jiné, že bez víry žít lze. Víru pak suplují různými náhražkami, uctívají pouze rozum a chytrost a často neuznávají ani žádné mravní hodnoty. Také se někdy chytají různých pavěd a pověr, ale jindy naopak připouštějí, že něco nad námi být musí. Že existuje nějaké Absolutno či Vyšší princip. Tím už ovšem popírají svou „nevíru“ a vstupují na cestu k víře. Zde můžeme mít na mysli samozřejmě také víru v Boha a můžeme pochybovat, že náš národ je tak ateistický, jak si to namlouvá.

Není ani málo těch, kteří tvrdí nebo si myslí, že nevěří, ale kdyby šli více do hloubky své duše, našli by tam mnoho „stopových prvků“ víry, která je třeba i proti jejich vůli či vědomí udržuje při životě.

Malé příklady:

Člověk často věří, že přežije nějakou katastrofu, nemoc, bolest z rozchodu apod. Kdyby nevěřil, byl by na tom mnohem hůř. A kdyby zůstal bez naděje a lásky, „nebyl by ničím“, to znamená, že by mohl být mrtvý nejen na duši, ale brzy i na těle.

Kdyby si člověk nevěřil, že dokáže lámat překážky a překonávat nepříjemné situace, stal by se hříčkou neúspěšně naplněného osudu. A ten bychom určitě rádi naplnili a prožili co nejlépe.

Je tomu tak i v naší obci a v naší farnosti?

Takže **věřit nebo nevěřit?**

Malý dodatek z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům:

„A moje mluvení a kázání nezáleželo v přemlouvavých slovech moudrosti, ale v projevování Ducha a moci. To proto, aby se vaše víra zakládala na moci Boží, a ne na moudrosti lidské.“

(N. P.)

Koncert na Panovu flétnu a cimbál

V pátek 25. června t. r., vystoupili v našem kostele Krista Krále v rámci cyklu koncertů Čtvero ročních období manželé Liselotte a Jan Rokytovi v programu „Panova flétna a cimbál v proměnách staletí“. Jednotlivými skladbami nás provázel pan Jan Rokyta ml.(cimbál), který nám původ Panovy flétny, spolu se svojí paní Liselotte ovládající hru na tento dechový nástroj, představil. Dle jeho slov se jedná o nástroj velmi starý, jehož vznik je zaznamenán před 600 lety, ale k většímu rozmachu a častějšímu užívání dochází až ve druhé polovině 19. století, kdy nástroj posloužil jako inspirace mnoha věhlasným skladatelům – např. C. Debussymu nebo B. Bartókovi. Domovem Panovy flétny je Rumunsko, v jehož jižních oblastech, spolu s cimbálem, tvoří nerozlučnou dvojici v kapelách zvaných „Taraf“ (uvedeno v programu).

Výkony obou umělců – manželů byly úžasné, obdivuhodné a mnohdy neuvěřitelné. Výběr zvolené hudby nechal krásně vyniknout tónům nám již dobře známému cimbálu, ale i tónům méně známé Panovy flétny.

Dlouhotrvající potlesk mezi jednotlivými skladbami a v závěru svědčil o hlubokém kulturním zážitku z překrásného koncertu a alespoň na chvíli nás nechal zapomenout na rozmary letošního deštivého počasí.

(S. P.)

Panova flétna je dechový nástroj, flétna bez štěrbiny. Na celém světě hrají na ni národy a každý si ji trochu přizpůsobil. Název dostala dle řeckého boha pastvin a ochránce stád, který hrál na rákosovou píšťalu. Tento bůh podobný koze se jmenoval Pan. ... V podobě, v jaké se na ni hraje v Rumunsku, se skládá Panova flétna z 8 až 24 dřevěných trubiček různé délky, ale stejného průměru, které jsou na dolních koncích uzavřené a podle velikosti spojené zahnutou objímkou. Způsob vyluzování tónů a způsob hry na „nai“, z arabského náj, je stejný jako u většiny Panovy flétny. Hráč pohybuje nástrojem sem a tam a vznikají tak bublající, jasně znějící trylky. „Nai“ má početné příbuzenstvo v Evropě i mimo, zvláště v Moldávii a Muntánii.

Zdroj: Hudební nástroje národů – A. Buchner, Praha 1969

Tip internet: YouTube – Panova flétna - Píseň osamělého pastevce anebo Georghe

Svinovničku o demokracii a o volbách

Vztah náboženství a politiky nebyval jednoduchý. Historie zná situace, kdy stát a církev žily vedle sebe v klidné spolupráci (církev pomáhala státu ve školství, zdravotnictví, sociální pomoci a stát si byl této pomoci vědom a oceňoval ji a svobodu církví nikterak neomezoval). Byla ale i jiná období, kdy stát církevní život dusil (zasahoval do tradičních práv církví, zavíral kněze do kriminálů či do internačních objektů, nebo jim alespoň odebíral státní souhlas k působení ve farnostech). Období komunismu bylo klasickým příkladem těžkého konfliktu církve a státu.

Ale ani demokratická společnost není ve věci vztahu církve či církví a státu bez problémů. Jsou tu otázky typu: "Je přípustné aby církev ovlivňovala řešení politických problémů?", "Má existovat politická strana s křesťanskou ideologií, soustředující křesťanské poslance, nebo je lepší, když jsou křesťanští poslanci rozptýleni v sekulárních stranách?", "Je přípustné agitovat před kostelem či dokonce v kostele?"

Že se křesťan má v rámci svých možností (rodina, práce, zdraví) zajímat o politiku a chodit k volbám - to je přirozené a má to i náboženské kořeny. Bůh nám přece svěřil zemi, musíme se o ni společně starat. Ale to - jak nás asi Bůh bude jednou posuzovat - se nebude odvíjet od toho, zda jsme příznivci KDU, ODS, TOPu nebo ČSSD. Nepochybně všechny nás má stejně rád a za všechny položil život.

Jednoduché odpovědi na tyto otázky neexistují. Jsme-li na rozpacích, pak je pro nás jistě výhodou obrátit se modlitbou ke svatému Duchu, vzájemně se poradit s přáteli a použít zdravého rozumu.

A co se mne samotného týče. Mé odpovědi na uvedené otázky by se nesly asi v následujícím duchu:

1. Církev jako instituce se má vyjadřovat a ovlivňovat zákony, které se týkají jejího života (finanční zabezpečení církví, účast církve ve školách, nemocnicích, v armádě a podobně) a zákony, které řeší etické problémy (ochrana života, eutanázie, klonování atd.). Ostatní - řekněme civilní zákony (třeba o silničním provozu, stavebním řízení atd. atd.) - mohou věřící také ovlivňovat, ale jako jednotliví občané - v této situaci bez vazby na svou církev.

2. Z hlediska řešení záležitostí, které se života církví týkají, já považuji za výhodnější, když se křesťanští poslanci soustředí v jedné straně. Takto může při projednávání věci zaznívat kromě hlasu každého z nich i společný hlas strany. Při rozptýlených poslancích tato možnost zpravidla odpadá. Zaznívají tam jen hlasy jedinců, které navíc s jejich malým počtem slábnou.

3. Konečně jak je to s tou agitací, konanou v prostředí, kde se věřící soustředí? Zdá se mi, že je přirozené, abych z kandidátů, kteří splňují stejná odborná kritéria vybral toho, kterého znám - znám třeba právě z kostela. Budu tak vědět, že takový člověk vyznává a v životě uplatňuje podobné hodnoty jako se snažím uplatňovat já. Tato skutečnost je pro můj volební výběr zárukou. V životě obce to má i velmi praktické důsledky. Kdo si asi vzpomene při sestavování rozpočtu například na opravu kostela, než člověk, který tam každou neděli chodí?

Přeji vám šťastnou ruku v kvapem se blížících komunálních volbách.

Vilém Holář,

bývalý poslanec parlamentu za KDU-ČSL a bývalý ministr obrany

Tečka za svinovskou poutí...

...aneb jak děti jezdily na autodromu a jak ho pan farář žehnal

Určitě si mnozí farníci nesou ve svých vzpomínkách červnovou svinovskou pout'. Bohatý a pěkný program v sobotu (19. 6.) odpoledne a večer před kostelem, nedělní dopolední slavnostní bohoslužby s naší rodákem P. Miroslavem Strnadem za doprovodu kostelního sboru z Krásného pole a následně pak ještě odpoledne ve 4 hodiny premiéra divadelního představení Josef, které připravili svinovští farníci. Byly to dva překrásné poutní dny a jistě všem, kteří se na jejich zdařilém průběhu podíleli, patří vyslovit veliké poděkování. Rád bych se na stránkách Svinovníčku podělil o mimořádnou tečku či přímo dvě tečky za těmito pěknými chvílemi, které proběhly už tak trochu mimo pozornost veřejnosti.

Všechno to začalo potřebou nějak vyjádřit své poděkování především našim dětem - jak ministrantům, tak scholce i všem skvělým hercům. Naprosto přirozeně se naskýtala možnost pozvat všechny děti na mimořádnou jízdu na autodromu. Dětem bylo pozvání za halasné odpovědi oznámeno a u okénka pokladny jsem se pokoušel mimořádnou – prodlouženou jízdu domluvit. Obsluhou mi bylo přikývnuto s poukazem, ať se domluví s panem vedoucím. Když si pak děti zabraly pro sebe všechna autíčka na autodromu a pan vedoucí pustil klakson oznamující začátek jízdy, šel jsem za ním, abych dojednal detaily prodloužené jízdy a taky ji zaplatil. K mému překvapení mi pan vedoucí odpověděl, že děti mají jízdy tři a samozřejmě zdarma a že pak ještě mohou jít na super prodlouženou jízdu na řetízkovém kolotoči. To bylo velice milé překvapení zvláště pro děti v autíčkách, když zjistili, že jízda nekončí a že po ní následuje druhá a pak ještě třetí. Když jsme pak ale nastupovali na řetízkový kolotoč, jedno z našich dětí řešilo velký problém. Mělo totiž slevový kupón na levnější jízdu a dožadovalo se toho, aby maminka tuto jízdu zaplatila slovy „vždyť je to levnější“ a chvíli jí trvalo, než pochopila, že tato jízda není jen levnější, ale přímo zadarmo. Všichni jsme pak nastoupili na řetízkový kolotoč a jízda byla opravdu hodně hodně dlouhá a snad, nebýt pana faráře, který s dětmi se točice už bledý a zelený dával notnou chvíli pokyn obsluze k zastavení, se tam točí dodnes. To byla první tečka.

Druhá tečka přišla za první tečkou (nebyla to klasická dvojtečka), a to až ve chvíli, kdy se náměstí před kostelem vyprázdnilo a zůstali zde jen pan farář a rodina kolotočářů. Tehdy za mnou přišel pan vedoucí s prosbou: „Pane faráři, také já Vás chci o něco poprosit. Ten autodrom je po generální rekonstrukci a my bychom byli moc rádi, kdybyste nám ho požehnal a pomodlil se, aby dobře sloužil a aby se zde na těch autíčkách nikomu nic zlého nestalo...“ Musím přiznat, že vyslovení této prosby bylo překvapení, ale určitě milým a hezkým. Zašel jsem do kostela pro svěcenou vodu, vzal tu správnou knížku a našel tu správnou žehnací modlitbu, a pak jsem se v tichu večera po skončeném poutním ruchu na našem už liduprázdném svinovském náměstí spolu s celou kolotočářskou rodinou u autodromu modlil, aby je i nás i každého, kdo bude těchto technických vymožeností užívat, Pán Bůh chránil ode všeho zlého a dal zotavení a radost na těle i duši.

(o. Jan)

Úryvky z internetové diskuze mezi herci a zpěváky po představení muzikálu Josef Egyptský

Vážený přátelé, kamarádi, známí, neznámí :-), vážené kolegyně, vážení kolegové, teď to vezmu trochu zeširoka. Představte si nádhernou, lesknoucí se, novotou zářící střešní tašku pohozenou někde na ulici (vím, že je to úplná hloupost, ale lepší přirovnání mne prostě nenapadlo :-)) K čemu je taková samotná taška? I přes svou novost a krásu v podstatě k ničemu. Je tudíž nepodstatná a v zásadě by se nic nestalo, pokud by ji například svými pneumatikami rozdrtil okolo projíždějící automobil. Co když ale tu samou tašku použijeme při stavbě střechy? Teprve tehdy, tj. ve spojení s ostatními taškami, konečně dostane smysl své existence – být součástí přístřeší domu a chránit tak jeho obyvatele. Z toho přeneseně vyplývá, že každý dojem z (buť sebelepšího) výkonu jednotlivce, je malicherný a zanedbatelný v porovnání s dojmem, který zanechává jako součást výsledného kladného hodnocení výkonu celého společenství. A co by se stalo, kdyby nyní (například při bouři) silný vítr tuto tašku odfoukl? Co by bylo platné, že obydlí má pevné a stabilní základy, silné zdivo i že všechny ostatní tašky sedí jako přibité, kdyby kvůli této jediné chybějící začalo do domu okamžitě zatékat? Absence jediné, zdánlivě bezvýznamné tašky by se rázem stal problémem celého domu i jeho majitele.

To v přeneseném slova smyslu znamená, že i kdyby celá skupina dělala, co mohla, stačila by jediná chyba a výsledný dojem by tím mohl značně utrpět. Tímto (možná zbytečně komplikovaným a těžko pochopitelným) myšlenkovým obloukem bych chtěl vyjádřit a zdůraznit to, že i role jakéhokoli člena našeho společenství byla a je velice důležitá a nezastupitelná. Všechny předchozí úspěchy proto nejsou a nebyly nějakými zásluhami či kladnými osobními ohodnoceními pouze některých vyvolených. Neexistuje nikdo, komu by patřil větší podíl na úspěchu než jiným. Vždyť kdo může objektivně určit, která ze střešních tašek je pro správné fungování střechy důležitější? Všechna tato malá i velká vítězství jsou právě naopak dobrou vizitkou, důkazem i oceněním společné práce celého našeho souboru dohromady, tedy každého z jeho členů.

A proto vám všem do jednoho, kteří jste účinkovali nejen v Josefovi, ale i Mojžíši a všech předchozích divadlech, právem patří ovace, které jste za svou prokázanou profesionalitu a nadání sklidili. Zde bych se s dovolením na chvíli ještě rád zastavil u našeho (hereckého) sektoru, jehož jsem měl tu možnost být členem. Říká se, že není malých a velkých rolí, nýbrž jen malých a velkých herců - a je to naprostá pravda. A já jsem hrdý na to, že mohu bez uzardění prohlásit, a (nejen) nedělní výkon vás všech to zcela dokazuje, že v našem uskupení není žádných malých herců (snad leda vzrůstem :-)), ale jen těch velkých (ať už tomu někteří věříte nebo ne).

A nyní už ke konkrétním poděkováním.

Zprvė děkuji vám všem, kteří jste svou troškou do mlýna přispěli už i k velkému úspěchu předchozí hry Mojžíš, bez ohledu na to, jestli dosud jste v našich řadách nebo už ne.

Za nedělní vynikající výsledek patří můj velký a upřímný dík (hned po Pánu Bohu samozřejmě :-)) projektové vedoucí – scénáristce a režisérce Petře Nejedlé, která to celé spískala :-)) – za to, že jsi ve mě vložila svou důvěru. Stejně tak i celému našemu realizačnímu týmu - hereckým představitelům:

- synáčkům Manase a Efraima - za to, jak jste byli roztomilí :-),
- manželce Asenatě – za to, že ses nestala nevěstou na útěku :-),
- bezejmenné faraonce – za to, jak jsi byla neodolatelně zlá :-),
- služebným (jinak také osobních asistentek) faraona i mně samého – za to, jak jste se mnou bez slitování a naprosto realisticky mrskali o podlahu :-),
- Potifarce – za to, jak jsi... no, ´šak víme :-),
- všem bratrům – za to, jak originálním způsobem jste mi projevovali svou „lásku“ :-), z vás bych ale ještě (ostatní prominou) rád vypíchl obzvláště Benjamína, protože Ty jsi na svůj věk, podobně jako ostatní děti v jiných rolích, opravdu moc šikovný
- otcí – za to, jak jste na začátku všecy mé bratry pěkně vyliskal :-),
- i malým ovečkám, které se postupně přetvřily do Izmaelitů proto, aby se nakonec transformovaly do Egyptanů, a ještě u toho krásně zpívaly (za všechny jmenuji např. písničku Matka pláče a sólo Terezky) – tedy všechna čest, že jste to tak stíhali :-).

Dále všem hudebníkům, kteří jste mě v každé slabé chvíli (a že jich bylo :-)) vždy podrželi a i sami krásně zpívali a hráli. A v neposlední řadě panu faráři, který se po tom, co nám zajistil bezplatný autodrom a řetízkač, panům fotografovi i kameramanovi, paní, která nám rozdávala čokolády :-), paní, co uklízí kostel ... no prostě všem :-)) (doufám, že jsem na nikoho nezapomněl). Zkrátka a dobře - jsem vám všem moc vděčný za to, že jsem se mohl stát součástí tak pevné „střechy“ a bylo mi ctí spolupracovat s tak kvalitními a spolehlivými „taškami“. Ze srdce děkuji a gratuluji vám všem, kteří jste se na tomto grandiózním úspěchu, ale i všech předchozích úspěších svým umem a svou pílí podíleli. Máte můj upřímný obdiv, byli jste úžasní a můžete na sebe být (a to ještě jednou speciálně zdůrazňuji pro všechny z vás, kteří jste byli obdarováni talentem od Boha, ale přesto tomu sami zbytečně a neprávem nevěříte) všichni bez výjimky naprosto po právu pyšní.

Martin Lojek - Josef

Ahoj kuci a holky. Tož i já se přidám s troškou do mlýna.

Přimlouvám se k zveřejnění všech vtipných hysterek z premiéry, nebo za oponou nebylo vidět na scénu a já tam trávil většinu času. Pokud jsem byl náhodou na druhé straně, tak jsem postřehl jen, jak se můj bratr Josef cpe chlebem a v tom mě blejsklo hlavou: to je frajer, když chce zvládnout své dialogy a písňě pomocí pantomimy. Ale zvládl to na výtečnou. Ještě jednou a veřejně před tebou smekám Martine! Já měl na to jiný fígl, rekvizity jsem pečlivě ukládal do své mošničky. Jediné co jsem se odvážil pozřít bylo hrozno.

Honza Blažek

Přátelé a kamarádi,

děkuji Vám za nádherné chvíle, které jsme společně prožili, prozpívali, prohráli a prokecali na zkouškách a nakonec také na nádherném představení naší premiéry. Fakt mě to s Vámi moc baví. Martínku, díky za dnešní neděli, že jsi mezi nás přišel a zpíval, přijd' zas. Těšíme se. Tak čau děcka a v pátek to rozjedem, miluji slavnosti a ona je každá mše svatá tak nádherná slavnost, na světě je super a v nebi to má být ještě lepší, no to bude paráda. Tak hezký týden všem, hlavně ať jsme zdraví a brzy Ahoj.

Daniela

Byl jsem mezi těmi pesimisty, co se na Josefa dívali skrze prsty. OK, dostali jste mě, Josef byl nejen lepší než Mojžíš, ale hlavně se k mému úžasu zvládl na výtečnou (možná to tak nevypadalo, ale já jsem hrál toho syna na poli, co nechtěl, ale nakonec šel).

Dalibor

Myslím si, že přestože představení mělo technické mouchy, čímž myslím právě ozvučení, vše dopadlo skvěle. Už samotný fakt, že zhruba 40 lidí bylo schopných se domluvit a něco tak krásného nacvičit. Děkuji vám za všechny zkoušky, které jsem s vámi mohla prožít. Ráda jsem si zavzpomínala na dobu, kterou jsem trávila ve Svinov jako náctiletá. Ráda jsem se do ní na pár měsíců vrátila a bylo mi s vámi moc dobře.

Moc díky Petře a všem účinkujícím. Obdivovala jsem nejenom herecké výkony mnohých z vás, ale taky to, že jste si udělali čas a zodpovědně chodili na zkoušky. Velký dík patří i Daliborovi a Monice. Mají tři děti, chodí do práce, ale na zkouškách jsem je potkávala často (tedy, když jsem tam zrovna byla já). Vím, že asi byl určitě pro mnohé velký problém. Vidím to u nás, když chci něco se sborem dotáhnout, tak se scházíme 1-2x týdně a vím, že je to pro rodinu náročné. Nedá se nic plánovat, protějšky často "remcají", a my přitom víme, že jinak to prostě nejde.

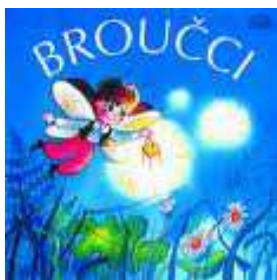
Takže - abych to shrnula- bylo to super a moc vám děkuji, že jsem se na tom mohla malou kapkou i já podílet.

Jitka Hrazděrová

My všichni jsme v Josefovi byli svědky zázraku, protože to, jak dopadla premiéra, si nepředstavoval nikdo ani v tom nejoptimističtějším snu. To, co jste předvedli, byla pro mě nejkrásnější odměna a určitě veškerá námaha stála za to. Ale samozřejmě jsme to nedělali jen kvůli tomu jednomu představení, to by se nevyplatilo. Jak jsem psala do minulého Svinovníčku: pro ten čas, který jsme té hře a sobě navzájem tou hrou věnovali, je ta hra tak vzácná. V muzikále jsem spojila 40 lidí, kteří mi jsou a byli blízcí. Všechny vás mám ráda, znám vás jménem a příjmením, vím, kde bydlíte, vím, jakou práci děláte, ve většině případů znám vaše rodiny... ale vy jste se navzájem neznali. To společenství, které se vytvořilo, bylo velmi milé a se všemi skupinami jsem moc ráda pracovala. Díky moc, dojalo mě to.

Petra

Broučci (11)

Milé děti, v minulém vyprávění jste se dozvěděli, že Brouček-tatínek a Beruška-maminka měli spolu sedm broučků a tři berušky...

...broučci se učili létat přes celý palouk až k dubu a zpět a berušky se dívaly, který brouček doletí dál. A to pak, po takovém tělocviku, měli tak velký hlad, že již mamince nestačily malé hrníčky na vaření, musela koupit hrnce velké, aby broučkům nakrmila jejich hladová bříška. Berušky mamince v kuchyni pomáhaly s vařením, broučci pak se dřívím - jedni sekali, druzí nosili a pěkně rovnali do komůrky v jejich chaloupce, aby měli dříví jak na vaření, tak na topení na zimu.

Jednou, po snídani, vyběhli všichni na palouk nedaleko potoka, a hle, vidí takového hezounkého malého broučka, který byl celý červený a měl na sobě sedm černých puntíků. Seděl na kapradí, díval se na broučky oni zase na něj. Brouček začal: „Že vy jste svatojánští broučci? Tatínek říkal, že jste hodní, proto se vás nebojím.“ „A kdo jsi ty?“, ptali se naši broučci. „Já jsem Verunek ze šípku, doprovázel jsem tatínka a teď tady odpočívám,“ povídá Verunek. „A ty jsi sám? Nemáš nějakou sestřičku nebo bratříčka?“, ptali se naši broučci. „Ale ano, mám sestřičku, Verunečku, která je s maminkou doma“, odpověděl Verunek, „pojdte k nám na návštěvu a Verunečku poznáte,“ zval Verunek broučky. Ti pozvání přijali a šli do chaloupky k šípku. Tam už je vyhlížela maminka-Verunka a sestřička Verunečka.

Maminka-Verunka každého broučka pohladila, a když přišla k Broučínkovi, tak mu povídá: „Ty Broučínku, ty máš očka jako tatínek“. Pak se otočila k Verunečce a řekla jí, aby donesla z komůrky ten velký fíkový věnec a každému z broučků a z berušek dala fíky. Broučíněk dostal velký kus fíků. A to už přiletěl tatínek-Verunek, který byl rád, že je naši svatojánští broučci přišli navštívit a že jsou tak poslušní jako jejich tatínek, náš Brouček. Broučci se najedli, napili, rozloučili se a letěli zpět do chaloupky pod jalovcem.

Jeden přes druhého tatínkovi a mamince povídali, že byli u Verunků, kteří je pozdravují a že dostali k jídlu takovou dobrůtku – ale co to vlastně dostali? Bylo to sladké, ale med to nebyl, že by jahody nebo třešně? Byl toho věnec, bylo to smáčknuté, no co to bylo? Tatínek napověděl, že asi fíky a broučci jedním hlasem volali, ano, fíky, fíky, byly to fíky!

V chaloupce kromě maminky a tatínka byla i Janinka a ta se po chvíli zeptala: „Ale broučci, poděkovali jste vůbec?“ „Jejda, my jsme zapomněli“, litovali broučci. „No nic, musíte to napravit,“ povídá Janinka, ke které se přidali i maminka-Beruška a tatínek-Brouček. A tak broučci dostali pořádný kus medu, který donesli i s pozdravy Verunkům do chaloupky k šípku. Ti byli za to rádi! Jak jinak, med je nejen sladký, ale také zdravý.

...i když naši broučci nemají prázdniny, letní měsíce jim utekly stejně jako vám, děti, a pomalu se přiblížil podzim. Ubývá světla a blíží se zima. Všichni broučci i Janinka sedí u kamen, ty je zahřívají, u toho si povídají a vzpomínají. Slibují Janince, že až bude jaro, staví se pro ni do její chaloupky, aby je na jejich první let doprovodila, jak to dělala u tatínka-Broučka.....

Farní tábor

Ve dnech 31. 7. - 7. 8. 2010 se konal 10. ročník letního tábora naší farnosti. Tentokrát jsme měli namířeno na faru do Životic u Nového Jičína, ale z důvodu kontaminované vody jsme narychlo sehnali týdenní pobyt na faře v Charváttech poblíž Olomouce. Sice jsme v Charváttech byli už před dvěma lety, ale i přes všechny změny byl tábor opravdu skvělý.

První den v sobotu jsme se všichni sešli se svými zavazadly u naší fary a poté jsme se odebrali na vlakové nádraží ve Svinově. Letos se farního tábora zúčastnilo 23 dětí a předposlední den k nám přibyla ještě mládež.

Celotáborová hra byla v duchu superhrdinů a každý den jsme se učili vlastnostem superhrdiny, který zachraňuje svět. Byli jsme pasováni na superhrdiny a získali jsme pláště, na které jsme si přižehlovali body za splnění jednotlivých úkolů a superhrdinských činů. Chodili jsme také na turistické výlety a cestou se učili poznávat různé druhy rostlin a živočichů naší přírody. Navštívili jsme poutní místo v Dubu na Moravě, kde byl roku 2002 brutálně zavražděn p. Cyril Vrbík. Taky k nám přijel na dva dny o. Jan a později i o. Pavel Jiřík, se kterým jsme prožili nádhernou mši svatou ve zdejší kostele.

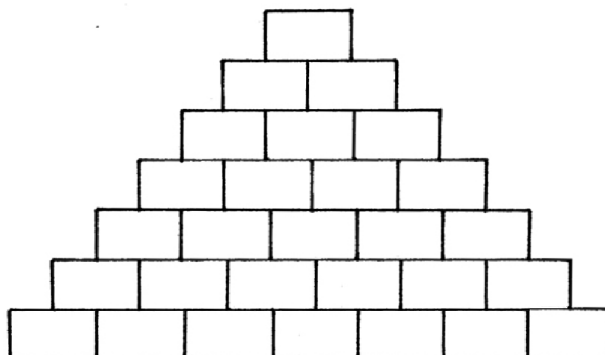
Poslední noc nám mládež připravila stezku odvahy, která se kvůli nepříznivému počasí (byla velká bouřka) musela přerušit a všichni byli mokří až na kost. A hned ráno si pro nás přijeli rodiče, protože mládež tam zůstávala přes víkend. Letošní tábor se nám velmi líbil, děkujeme moc všem vedoucím, kuchařkám a příští rok se ho znova a určitě rádi opět zúčastníme.

(Vaše farničátka K+T+K)

Pro zábavu

Pyramida

spojka
akciová společnost
pohodný
plemeno
trať
jídlo
jedno krásné město

Pastorační plán na měsíce září - říjen - listopad:

Říjen – měsíc modlitby růžence

Každou neděli v měsíci říjnu v 9,25 společná modlitba růžence

(možná výjimka může nastat v neděli 24. října, kdy bude v rámci misijní neděle speciální program)

1. října (pátek) - 8,00 brigáda na úklid kostela

2. října (sobota) - 10,00 mše sv. s udělováním svátosti biřmování

(bude přítomen biskup ostravsko-opavské diecéze Mons. František Václav Lobkowicz)

(!Upozornění! Mše sv. v sobotu ráno v 7,00 h. nebude. !Upozornění!)

10. října (neděle) - DRAKIÁDA (čas a místo bude upřesněno)

16. října (sobota) – svátek sv. Hedviky, patronky ostravsko-opavské diecéze, mše sv. v 7,00

17. října (neděle) – hlavní celebrant při nedělních mších sv. bude novokněz Pavel Jiřík, nyní kaplan ve farnosti Ostrava - Zábřeh (u kostela Svatého Ducha)

24. října (neděle) – misijní neděle

V tento den nás navštíví Mgr. Ludmila Adamcová, po mši sv. bude mít přednášku o působení misionáře Vincence Jandy (pocházejícího z Frenštátu pod Radhoštěm) v Ekvádoru a pokračovatelích této misie.

1. listopadu (pondělí) - Slavnost Všech svatých, mše sv. v 17,30

2. listopadu (úterý) - Památka věrných zemřelých – „Dušičky“, mše sv. v 7,00 a 17,30

7. listopadu (neděle) - pobožnost za zemřelé na hřbitově v 15,00

Prodejní bazar knih:

Od pátku 5. 11. do pátku 26. 11. se uskuteční tradiční prodejní bazar knih s náboženskou tematikou. Smysl tohoto prodejního bazaru spočívá v možnosti oživit četbu náboženské literatury. Výtěžek z tohoto bazaru je věnován na Katolické biblické dílo.

Patrocinium farního kostela Krista Krále:

21. listopadu (neděle) – slavnost Krista Krále – patrocinium našeho farního kostela
mše sv. v 8,00 a 10,00

23. listopadu (úterý) - mše sv. v 17,30 za všechny zemřelé farníky

Adventní doba:

27. listopadu (sobota) – pletení adventních věnců – bude upřesněno. (z. KDU-ČSL)

28. listopadu (neděle) – 1. neděle adventní – svěcení adventních věnců

Nedělní mše sv. s bohoslužbou pro děti (v místnosti nad sakristií):

3. října + 7. listopadu + 28. listopadu při mši sv. v 10,00

Vyučování náboženství:

Budova základní školy na ulici Evžena Rošického:

Středa 3.-5. třída 13,00 – 13,45

Budova fary u kostela ve Svinově:

Středa 3.-5. třída 15,00 – 15,45

Pátek 1.-2. třída 15,15 – 16,00

Koncerty duchovní hudby (z. ÚMOB Svinov ve spolupráci SHF):

11. září (sobota) 18,00 h. v rámci cyklu Čtvero ročních období – podzim provede Camerata Janáček:

W. A. Mozart – Divertimento D dur pro smyčcový orchestr,

A. Vivaldi – Čtvero ročních období

30. září (čtvrtek) 18,00 h. v rámci Svatováclavského hudebního festivalu provede Slovenský komorní orchestr Bohdana Warchala (Slovensko):

G. F. Händel – Concerto grosso č. 1,

J. S. Bach – Koncert E dur BWV 1042 pro housle a smyčcový orchestr,

W. A. Mozart – Divertimento F dur,

F. Schubert – Rondo A dur, D 438 pro housle a smyčcový orchestr,

F. Mendelssohn – Symfonie č. 10 h moll pro smyčcový orchestr

(!Upozornění! Mše sv. ve čtvrtek 30. září bude v kapli na faře, začne v 17,15 h. **!Upozornění!**)

Plán finančních sbírek v měsících září – říjen – listopad – prosinec:

Sbírky v rámci celé diecéze:

- na církevní školy (19. 9.) – v děkanátu Ostrava se uskutečnila mimořádně v neděli 9. 5.
- na světové misie proběhne v neděli 24. 11.
- na Katolické biblické dílo (14. 11.) – v naší farnosti proběhne formou prodejního bazaru knih viz pastorační plán
- na potřeby ostravsko-opavské diecéze proběhne v neděli 5. 12.

Svátost křtu - svátost manželství - pohřby
²/₂ června - červenec - srpen - ¹/₂ září 2010

Křty:

Roman Kučera (4.7.)

Štanclová Julie (11.7.)

Lucie Skřinařová (5.9.)

Urbánková Agáta (5.9.)

Svatby:

Roman Švec a Milada Vašková (26.6.)

Bohuslav Strašík a Hana Slováčková (4.9.)

Tomáš Chytil a Eva Korpasová (4.9.)

Martin Augustínek a Marie Kočí (18.9.)

Pohřby:

Jiřina Sítková, r. Mietlová (+ 12.7.)

Štefan Michálek (+ 16.7.)

Libuše Širocká, r. Sykorová (+ 23.8.)

Karel Ondra (+9.9.)

Stránka pro rodinu

Pohledy na hospodaření v různých politických či náboženských uskupeních:

Křesťanství: Máš dvě krávy. Jednu dáš sousedovi.

Islám: Máš dvě krávy. Jednu si necháš, druhou vyměníš za manželku.

Socialismus: Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a dá ti trochu mléka.

Komunismus: Máš dvě krávy. Stát ti obě vezme a zavře tě.

Evropská unie: Máš dvě krávy. Stát ti vezme obě, jednu zastřelí, druhou podojí a mléko vylije do řeky.

Tradiční kapitalismus: Máš dvě krávy. Jednu prodáš, koupíš býka. Stádo se zvětšuje a hospodářství roste. Nakonec vše prodáš a jdeš do důchodu.

Americká akciovka: Máš dvě krávy. Prodáš jednu a nutíš druhou, aby dávala mléko za čtyři.

Později najmeš konzultanta, aby zjistil, proč to kráva nevydržela a musela být utracena.

Japonská akciovka: Máš dvě krávy. Navrhneš je tak, aby byly desetkrát menší a dávaly dvacetkrát tolik mléka. Pak vytvoříš leporelo o chytré krávě nazvané Kravakimono a budeš je prodávat po celém světě.

Čínská akciovka: Máš dvě krávy. K tomu 300 lidí, kteří je dojí. Vykazuješ plnou zaměstnanost, vysokou produktivitu skotu a zatkneš novináře, který tato čísla zveřejňoval.

Britská akciovka: Máš dvě krávy. Obě jsou šílené.

Ruská akciovka: Máš dvě krávy. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš pět. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jich máš 42. Spočítáš je ještě jednou a zjistíš, že jsou jen dvě. Přestaneš počítat a otevřeš další láhev vodky.

(zdroj: internet, upraveno)

Vtip

Ve třídě probíhala diskuze na téma mimozemské civilizace.

Jeden student se ptá: „Jestliže existují živé bytosti na jiných planetách, proč nás nekontaktují?“ Profesor se významně rozhlédl, ukázal rukou přes celou třídu a smutným hlasem povídá: „A vy byste to udělal?“

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Bílovecká 50/548, 721 00 Ostrava – Svinov, tel. 596 961 489
<http://svinovska.farnost.cz>, registrováno u MK ČR E 15012

Email: jan.korpas@email.cz, jlarisch@doo.cz

Toto číslo sponzoruje

STK-BÍLOVEC

Velké Albrechtice Ostravská 309, 742 91

IČ: 64982181, tel.: 556 403 408-9

info@stk-bilovec.cz